

AVENTURES D'EN CALCETÍ

(Faula tèxtil de celobert)

Opta al Premi Vila d'Almenar de Contes Curts, 2023

sostakovitx

En Calcetí era un mitjó normal i corrent. Un mitjó que duia una vida senzilla i rutinària; una vida com la de qualsevol altre mitjó de classe mitjana: del peu al cossi de la roba bruta; del cossi a la rentadora; de la rentadora a l'estenedor; de l'estenedor al calaix; del calaix al peu... i torna a començar.

En Calcetí tenia un germà. Un germà bessó, anomenat Calcetó, amb qui compartia peripècia vital amb un paral·lelisme i una simetria gairebé perfectes.

Ambdós vivien a can Peuet: el calçaven a l'uníson; junts i alhora anaven a parar al cossi de la roba bruta; i junts giravoltaven a dins del tambor de la rentadora, entremaliats i divertits, en esbojarrada barreja amb d'altres mitjons i més peces de roba; també, gràcies a l'esmolat i un pèl maniàtic sentit de l'ordre de dona Garrona, junts s'esbandien després, pengim-penjam, al fil de l'estenedor. Però els períodes que més els agradaven a tots dos eren les estades al calaix de la roba interior. Allà, arraulits l'un amb l'altre, convertits en un pilot indistingible, reposaven plegats de les lleugeres fatigues de ses vides.

No estaven lliures, però, de les angúnies i els neguits que qualsevol calça, calcetí, mitja, mitjó i altres adjacents solen patir.

Així, per exemple, tenien forta por d'acabar foradats abans d'hora; i de les terribles conseqüències: ser sargits amb fil i agulla, punxats sense pietat cinquanta o cent vegades per les vores de la ferida; pitjor encara, ser degradats a la categoria de draps per a neteja; o, el súmmum de la malaureja –i en pensar aquesta possibilitat se'ls encongien tots els punts–, ser llançats al fem com una deixalla inservible.

També tenien terror que el seu propietari pogués contraure allò que en solen dir "ull de poll". Circulaven històries i contalles paoroses sobre aquell mal; la tortura de veure's tot el dia escrutat per un punt insondable com un còsmic forat negre, l'amenaça incerta que se'n desprenia.

Al capdavant, i malgrat aquests moments en què es deixaven dur pels dimonis de la por, podríem dir que les seues existències eren més aviat plàcides i tranquil·les.

Tanmateix, i a desgrat del que puga semblar pel que hem vist fins ara, els germans no acabaven de resultar ben bé idèntics en tot: en Calcetí era agosarat i somiador de mena, mentre que en Calcetó era més prompte prudent i assenyat.

Sovint, en Calcetí sospirava:

- Ai, germà, no t'agradaria canviar de tant en tant?
- Canviar de què?
- No sé: de peu, de cossi, de calaix... de vida.
- Deixa't estar, somiatruites. Ja saps el que diuen: *No canvies sendes velles per novelles.*
- Cantapenes!

A més i a sobre, per a desgràcia seua, feia temps que en Calcetí se sentia perdudament enamorat de les calces de la veïna dona Camafina.

Sovint, de l'estenedor penjant, se les mirava embadalit tot exclamant-se:

- Ai, germà, qui poguera caure al seu costat –ni que fos per un instant– i fregar –ni que fos de passada– la suau seda dels seus fils!

- Allò no està al teu abast.
- Però és que són tan boniques i elegants!
- Doncs per això mateix. On vas tu, miserable?
- Ets un trist.

Però la bona veritat és que, en el fons, li donava la raó. Què havia de fer ell, petit, humil i anodí calcetí gris monocrom del número quaranta-dos, front a altres mitjons de ratlles, rombes o escocesos, amb llurs colors ben conjuntats, llurs dissenys vistosos i agradables i llurs talles més virils? D'altra banda, es veia de lluny que aquelles no eren unes calces qualsevulles: en Calcetí estava convençut que rere les seues puntetes, transparències i dibuixos recargolats, només podia haver-hi una personalitat orgullosa i tibada, complexa en excés. En definitiva, massa per a ell.

- Ja saps el que diuen, germà: *Qui estiga bé que no es menege.*
- És inútil: no puc deixar de pensar en elles.
- Doncs potser hauries d'esforçar-te'n; o serà pitjor per a tu.
- Pitjor que què? Com pot ser pitjor que res aquest delit inexplicable, aquest pessigolleig al ventre, al cor... a l'ànima?!
- Ja saps el que diuen: *De les cosquerelles a la coentor hi ha a penes un fil d'or.*
- M'és ben igual el que digues tu i tots els malastrucs ombrius com tu. No em podreu furtar el desig, ni la imaginació. Desitjaré la seua presència sempre que vulga. I ens imaginaré junts quan em vinga de gust. El desig i la imaginació no fan mal a ningú.

- A ningú, llevat potser de tu mateix. A més, ja saps el que diuen:
Compte amb els desitjos, que es poden fer realitat!

Tot i saber que el seu germà li parlava des de l'estima i que només volia el seu bé, en Calcetí solia quedar tocat per aquelles disputes fraternes.

Tanmateix però, allò no li impedia de seguir volant en somnis. I ho feia en el sentit més literal del terme: imaginava que un colp de vent suau l'arrencava del seu lloc al fil d'estendre i el feia enlairar-se, surar uns instants en el buit amb la solemnitat d'un agró blau, per posar-se finalment al fil de dona Camafina, just a la vora de les calces estimades.

Així, una nit i una altra.

Fins que un dia assolellat de març, qui sap si a còpia de desitjar-ho, tal i com havia pronosticat el seu germà, el miracle s'esdevingué. I ho feu quasi-quasi tal i com en Calcetí ho havia imaginat tantes i tantes vegades. Enmig la calma del matí, un bufarut de mestral va arrencar-lo del seu lloc al fil d'estendre, el va fer enlairar-se i el va fer surar uns instants en el buit amb la solemnitat d'un agró blau. Però si hem dit *quasi-quasi* és perquè un petit detall va marcar una gran diferència: el vol d'en Calcetí va fer-lo passar de llarg per davant la filera de roba de dona Camafina i va dur-lo, dos pisos més avall, fins a l'estenedor d'en Peuot.

En veure's lluny de casa, i envoltat pels enormes mitjons d'en Peuot, va començar a sentir calfreds i ois de pànic. El germà se'l mirava, de dalt estant, espordit també. Cridava coses que en Calcetí no podia sentir. Aleshores, el seu magí, sempre lleuger i disposat per al viatge, va començar a pintar les escenes més horribles: primer, sent recollit per la mestressa de la casa i, en no ser reconegut, sent llançat al temut poal dels fems; després, i molt pitjor, sent acceptat en l'embalum de mitjons solts d'en Peuot qui, pel que semblava palesar el llarg estol d'infeliços desparellats que hi havia al seu fil d'estendre, devia castigar prou més una pota que l'altra. Va imaginar-se a si mateix sent esbocat i forçat fins a l'últim racó per la gegantina grandària de la descomunal extremitat d'aquell homenet gras i pudent. Fins i tot, va sentir verament el dolor que imaginava.

- Un peu del quaranta-huit en un calcetí del quaranta-dos. No, per tots els Déus de les Calces!

Inconscientment, va pregar que aquella realitat tornara en somni. I ho va

fer tan fortament, si més no, com abans havia desitjat que els seus somnis tornaren en realitat.

Llavors, com si de nou Algú escoltara els seus precés i desitjos –val a dir que de nou amb no molt bona orel·la–, una nova ratxada de vent se'l va endur planant fins a anar a caure amb delicada mansuetud en la planta baixa. Alleujament i inquietud es mesclaren llavors. La seua situació havia millorat relativament, però seguia sent incerta.

Va passar un dia i una nit d'angúnia indescriptible.

L'endemà, però, la senyora Pototes el va recollir del terra i, suposant ben suposat que havia caigut del fil d'algun veí, el va dipositar al peu de la barana de l'escala comunal perquè el seu amo el pogués recuperar.

Aquella mateixa vesprada, dona Garrona el va veure i el va reconèixer de seguida. El va agafar i el va dur a casa per guardar-lo, tot formant el pilot de costum, amb el seu germà en Calcetó.

L'alegria de tots dos fou gran i sincera.

Per la nit, passada l'eufòria inicial pel retrobament, en Calcetó va xiuxiuejar:

- Has après alguna cosa de tot plegat, germà?

I, després d'una pausa d'orgull:

- Sí –va respondre a contracor en Calcetí.
- Quina?
- *Que és millor no canviar sendes velles per novelles.*
- I què més?
- *Que qui estiga bé que no es menege.*
- I ja està?
- *Que cal anar amb compte amb el que es desitja, perquè pot fer-se realitat (mes que siga aproximadament).*
- Em promets no ser tan cap de suro en el futur?
- T'ho promet.
- Molt bé, doncs. Bona nit, germà.
- Bona nit.

Però, sabeu què? Que, malgrat la por que havia passat, les lliçons que havia après i les promeses que acabava de fer, tan bon punt el germà va abandonar la vigília, en Calcetí va obrir de nou la capsa dels desitjos i va tornar

a fer força per somiar el que volia:

- Només caldrà –es va dir– apuntar millor la pròxima vegada.

I així va agafar el son, tot imaginant que un colp de vent suau l'arrencava del seu lloc al fil d'estendre i el feia enlairar-se, surar uns instants en el buit amb la solemnitat d'un agró blau, per posar-se finalment –ara sí, amb precisió de falcó– al fil de dona Camafina, just a la vora de les calces estimades.

FI